

Ariadne på Naxos (fra 1877; af den britiske maler Evelyn De Morgani, 1855-1919). Ariadne er i græsk mytologi datter af Kretas kong Minos og Pasifaë. Som ung pige forelsker hun sig i den græske helt Theseus, der er en af de syv ynglinge, der sammen med syv jomfruer, skal ofres til uhyret Minotauros, der opholder sig i en stor labyrint i Knossos. Ariadne giver Theseus et sværd, så han kan dræbe Minotauros, og en garnnøgle, som han ruller ud mens han går ind i labyrinten, så han på den måde kan finde ud igen. – ‘Melodramaet’ om Ariadne, som H.C. Andersen nævner, er dramatikeren og skuespilleren Johann Christian Brandes (1735-1799) drama i et akt ‘Ariadne paa Naxos’, der blev uropført på Det kongelige Teater i maj 1778. I H.C. Andersen levetid blev stykket kun opført en gang, nemlig den 25. februar 1815, i øvrigt med den senere nævnte skuespiller Lorentz Peter Enholm i rollen som Theseus, og den ligeledes senere nævnte skuespillerinde Johanne Elisabeth Dahlén (1770-1845) i rollen som ‘en orkade’.

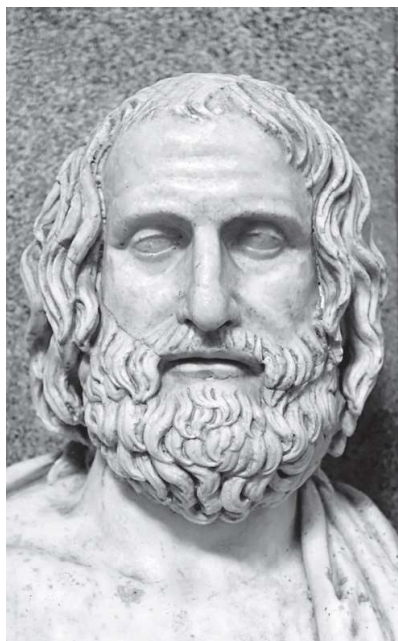

troede at Elvire var dræbt af et vildt dyr og dræbte derfor sig selv. Nu kom Elvire og skulle da dø af sorg, men da hele stykket endnu kun fyldte et ½ ark, lod jeg en eremit komme ind, der fortalte hende, at hans søn havde set hende i skoven og var blevet forelsket i hende, for nu at røre Elvire, og fordi jeg ikke vidste bedre, lod jeg ham tale i bare skriftsteder, taget af Balles Lærebog.

Nu kom sønnen til, dræbte sig af kærlighed, Elvire fulgte hans eksempel og den gamle udbød: 'Døden jeg fornemmer / i alle mine lemmer'! Hvorpå han da også faldt om.

Dette værk syntes jeg særdeles om, og læste det for alle, jeg fik fat på. Nu fik jeg da lyst til at skrive et nyt, men heri skulle der være en konge og en prinsesse, da jeg nu slet ikke kunne tænke mig, at disse talte ligesom andre mennesker, fandt jeg på at benytte en gammel ordbog, hvori stod tyske

Den græske tragediedigter Euripides (480 -406 f.v.t.). Hans tragedie: 'Medea' blev uropført ved Dionysosfesten i Athen i 431 f.v.t. Den bygger på myten om Jason og Medea fra Kolchis (nu Georgien). Medea, der er datter af kong Aietes, niece til troldkvinden Kirke, og barnebarn af solguden Helios, er flygtet til Korinth sammen med Jason. De er flygtet med 'det gyldne skind', som de har stjålet fra Medeas fader. Det skind er godt at have, da det er – eller kan være – kilde til rigdom, fordi det (jf. den græske historiker Herodot) kan anvendes til at opsamle guld i floder og mindre vandløb; guldet sætter sig fast i det fedtede uld, når det er i vandet, hvorefter guldet kan bankes ud af skindet.

Pyramus og Thisbe (1799; af den franske maler Pierre-Claude Gautherot, 1729-1802). Den sørgelige kærlighedshistorie om Pyramus og Thisbe er skildret i den romerske digter Ovids (egl. Publius Ovidius Naso 43 f.v.t.-18 e.v.t.): 'Metamorfoser'. På trods deres forældres bud om ikke at mødes, aftaler Pyramus og Thisbe (gennem en sprække i en mur) et stævnemøde ved kong Ninus' grav. Thisbe ankommer først til stævnemødet ved graven; her bliver hun angrebet af en aggressiv blødtilsølet løve. Hun flygter, men taber sit slør, som løven flår i stykker. Nu ankommer Pyramus. Da han ser Thisbes blodige sønderflængede slør, tror han, at hun er død. Det kan han ikke bære og han begår derfor selvmord med et sværd. Løven er væk og Thisbe kommer tilbage og finder Pyramus døende. Det kan hun ikke bære, og derfor begår hun også selvmord.

og franske gloser, og lod nu de kongelige sige et ord på dansk, et på tysk og det tredje på fransk, her kom noget ganske kaudervælsk ud af, men jeg troede ret, at have grebet det, da slige høje personer vist kunne mange sprog og således bedst var i stand til at vise dem i alle.